

[Kent Kirk]

Og så må man sige, at når man aktiverer alle arbejdsgrupperne og holder så mange møder, så er tidspunktet vel også inde, hvor både det politiske system, men også specialudvalgene bør inddrages i selve forløbet. Jeg synes, at det er for sent, hr. Ove Fich, hvis man venter, til det endelige kompromisforslag kommer frem.

Det kan da godt være, at man i denne her sag er blevet overrasket over, at det belgiske formandskab lige pludselig smider et kompromisforslag på bordet, men der burde have været nogle politiske klokker, der havde ringet i den situation. Når man har holdt 15 arbejdsgruppemøder, burde man vide, at nu kunne det nærme sig en afslutning, og så burde man have inddraget også Folketingets Markedsudvalg i den endelige beslutning.

Jeg er også overrasket over, at den minister, der skulle ned at forhandle sagen i Ministerrådet, ikke anede noget som helst om sagen, før kort inden vedkommende skulle i Folketingets Markedsudvalg. Det er overraskende oplysninger, vi har fået her.

Må jeg så sige til hr. Ove Fich, at man selvfølgelig godt kunne have inddraget specialudvalgene, allerede dengang kommissionsforslaget kom den 1. juli 1992; men her er mit svar ligesom en følge af det, jeg har sagt tidligere: at vi jo godt ved, at hvis et formandskab ikke gør noget for at få sagen bragt frem til beslutning – og det havde det britiske formandskab indiceret at det ikke ville gøre – ja, så er det klart, at det så kan være unødvendigt at starte sagen op politisk.

Derfor mener jeg, at det politiske signal bør sættes i gang i det øjeblik, man kan se, at der begynder at ske noget. Og dér traf det danske formandskab beslutningen, vi traf den beslutning i KV-regeringen, at vi gerne ville have det til at ske under dansk formandskab; og rød-kløverregeringen fulgte op på det og holdt de mange arbejdsgruppemøder.

Hvordan specialudvalgene skal være sammensat, må det være op til regeringen at finde ud af. Jeg mener bare, at når man har dem, så bør man også bruge dem og bruge de råd, de kan give.

(Kort bemærkning).

Annette Just (FP):

Som repræsentant for et parti, der ikke har været med i nogen af de regeringer, der bliver

diskuteret lige for øjeblikket, må jeg indrømme, at det ligefrem er lidt morsomt at høre, hvordan de forskellige partier kan skælde hinandens regeringer ud. Der er jo også enkelte partier med i hakkeordenen her, som har været med i begge regeringskonstellationer, og det er jo da meget morsomt.

Men lad os da erkende én ting: Der var ikke nogen af unionstillhængerpartierne, der var særlig interesseret i at tage den debat, da den reelt skulle have været taget i 1992. Der var ikke nogen af de partier, der ville gøre det i begyndelsen af 1993 – nej, Vorherre bevares, lad den komme hen et sted, hvor man ikke diskuterer sådan noget, som eventuelt kunne gå ud over Danmarks indflydelse på, hvilke tilsetningsstoffer vi reelt ville tillade. Jamen er det ikke det, vi taler om? Derfor kom det først frem i slutningen af 1993, da man var vel ovre afstemningerne.

Så lad det være glemt, og lad os prøve på at få det til at fungere, så det ikke kan gentage sig. Lad os prøve på at sikre os, at vi nu får de notater frem i tide – og så vil jeg gerne bede om, at vi ikke får regeringens politiske vurderinger med i notaterne, for så er de i hvert fald intet bevendt, vil jeg sige til hr. Kent Kirk. Lad os bare få helt neutralt, hvad det drejer sig om, hvilke faldgrupper der er, og selvfølgelig hvilke ændringer det eventuelt vil medføre i dansk lovgivning. Se, det ville være et stort, stort fremskridt.

(Kort bemærkning).

Lone Dybkjær (RV):

Jeg skal ikke kommentere fru Annette Justs bemærkning ud over den enkelte ting, at Maastricht-Edinburgh faktisk er en stor fordel netop på det her område, så helt entydigt. Der kan være andre områder, hvor fru Annette Just ikke mener det er en fordel, men netop her er der faktisk tale om reelle forbedringer og reelt større forbrugerbeskyttelse, end der ville være uden Maastricht-Traktaten.

Det andet, jeg vil sige, er til hr. Kent Kirk, som siger »kendsgerningen er . . .«. Skal vi så ikke også vedtage, at en kendsgerning er, at farvestofdirektivet og »diversedirektivet« 1. juli 1992 placeres som et mindre vigtigt direktiv. Jeg går ud fra, at KV-regeringen derfor også konstaterer, at det er et mindre vigtigt direktiv.